

kun var et lille, vilde de efterfølgende komme af sig selv. For saa vidt kunde man altsaa indstille Forslaget til uforandret Vedtagelse.

Det Spørgsmaal rejste sig dernæst, hvad man skulde gøre i Anledning af de to privat indbragte Lovforslag. Som jeg tillod mig ved første Behandling af Forslagene i dette Ting at udtale, drejer det sig vistnok kun om meget faa Tilfælde, hvor der er Anledning til at træde hjælpende til i Anledning af opstaaet Nød ved ekstraordinære Indkaldelser. Imidlertid var der Enstemmighed i Udvalget om, at det vilde være rigtigt, at der selv i disse faa Tilfælde gjordes noget ekstraordinært. Men man fandt, at den hele Sag var saa lille, at dette lettest gjordes ved en Ændring her paa Forslaget om Tilskud til „de fattiges Kasser“, og det glæder mig at kunne udtale, at hele Udvalget altsaa ogsaa Repræsentanterne i Udvalget for de to Grupper, der havde rejst Sagen ved særlige Lovforslag her i Tinget, sluttede sig om Ændringsforslaget, hvis Indhold er det, at hvis der af „de fattiges Kasser“ er ydet disse omtalte Familier nogen Understøttelse i Anledning af Indkaldelserne, skulle de tre Fjerdede af den Støtte, der er ydet, betales af vedkommende Kommuner. Det er altsaa en Pligt, man paalægger Kommunerne til Refusion over for „de fattiges Kasser“ af disse ekstraordinære Udgifter. Det angaar kun Indkaldelser, der ere skete i Aaret 1904, og saa træffes yderligere den Bestemmelse, at de Regler, der ere givne angaaende Statstilskuddet til Kommunerne, naar disse Kommuner have ydet Tilskud til de fri Fattiggasser, kunne ogsaa komme til Anvendelse paa disse pligtmæssige Tilskud, selv om de falde før 1ste April 1904. Loven træder i øvrigt først i Kraft den 1ste April, men paa disse Tilskud har den altsaa tilbagevirkende Kraft. For det Tilfælde, at der er saadan Nød, vil den blive afhjulpent paa den Maade, at det er „de fattiges Kasser“, der udbetale Hjælpen, „de fattiges Kasser“ bidrage selv $\frac{1}{4}$, Kommunen $\frac{1}{2}$ og Statskassen $\frac{1}{4}$ af det Bidrag, der i det hele udbetales. Jeg tror ikke, at det bliver store Summer, det kommer til at dreje sig om, de ville ikke komme til at tynge hverken paa Kommunerne eller Staten. Men idet man her er samlet i Enighed om ad en ikke alt for vanskelig Vej at yde denne Smule Hjælp, mener jeg, at vi ere komne til et godt Resultat i denne Sag. Jeg skal tillade mig at anbefale Ændringsforslaget til Tingets Velvillie.

Knudsen: Naar min ærede Meningsfælle for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) og jeg ere gaaede med til at støtte det foreliggende Ændringsforslag, er det ingenlunde, fordi vi ere tilfredse med denne Ordning, vi anse den tværtimod for mindre heldig og havde helst ønsket en anden, men vi ere gaaede med dertil, fordi det under Forhandlingerne har vist sig, at det var det eneste, som man i Øjeblikket havde Udsigt til at opnaa, særlig paa dette fremskredne Trin af af Rigsdagssamlingen, og da det jo først og fremmest kommer an paa at hjælpe de Folk, der ere komne i Nød. Selv om vi ikke frafaldte vort principale Standpunkt, have vi derfor ikke ment at burde holde os tilbage, naar der her viser sig Mulighed for at komme de paagældende til Hjælp. Den Nød, der her er til Stede, er jo en Nød af en ganske særlig Beskaffenhed, anderledes end den, de fri Fattiggasser i Almindelighed have til Formaal at afhjælpe. Naar vi alligevel have sluttet os til det foreliggende Forslag, er det ogsaa af den Grund, at Forslaget her har en rent midlertidig Karakter. Forslaget gaar jo kun ud paa at yde Hjælp for Aaret 1904; hvad der skal ske i Fremtiden, for saa vidt man til den Tid faar ekstraordinær Indkaldelse, vil da blive taget under Overvejelse. Forslaget her har ikke nogen permanent Karakter; i saa Fald vilde vi have sat de Kræfter i Bevægelse, som vi ere i Stand til, for at faa en anden og mere hensigtsmæssig Ordning. Der er en tredie Omstændighed, der har bevirket, at vi kunne gaa med, og det er den, at de krigerske Tendenser, som efter vor Mening i alt Fald vare til Stede hos Regeringen i Februar Maaned, nu synes noget afkølede, saaledes at man jo i Øjeblikket i alt Fald ikke har med de store Indkaldelser at gøre, som vi havde den Gang. Og forhaabentlig holder den fredelige Anskuelse, der nu synes at være raadende hos Regeringen, sig ogsaa fremtidig, saa at vi blive fri for disse store Mobiliseringsplaner, og det Antal Mennesker, der komme ind under denne Lov, bliver forholdsvis ringe. Bedst var det jo, at ingen kom ind derunder, men i alt Fald maa man haabe paa det mindre Onde, at kun faa komme ind derunder.

Vore Grunde til at holde fast paa vort principale Forslag samtidig med, at vi gaa med til dette Forslag, er jo væsentlig de samme som de, der bleve anførte af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) ved Sagens 1ste Behand-